

den vide alle Fiskere rundt omkring, hvem der har fundet Ankeret, og hvornaar det er fundet. Farvandet ligger jo aabent, og det er en saa publik Begivenhed, at Fiskerne altid nøie kunne kontrollere hverandre, saa at dette Punkt vil være let at oplyse. Jeg tror derfor ikke, at der vil opstaa nogen praktisk Vanskelighed i saa Henseende. Jeg skal slutte med, i Denhold til hvad jeg har anført i dette Foredrag og da jeg tidligere havde Ordet, at anbefale de af den høitærede Justitsminister stillede Vndringsforslag til det høie Things Vedtagelse, saaledes som dette Vndringsforslag foreligger.

Klein: Til det ærede Medlem, som nu sluttede sit Foredrag, skal jeg kun tillade mig at gjøre to Bemærkninger. Den ene er den, at det var en Bilsfarelse fra det ærede Medlems Side, naar han utvivlsomt gik ud fra, at det nærmest skulde være theoretiske Betragtninger, jeg havde gjort gjældende, medens han mente, at det her dreiede sig om et Forhold, hvor det kom an paa at tage praktiske Hensyn o. s. v. De Bemærkninger, jeg har tilladt at fremføre, skuldes, saaledes som jeg tillod mig at anføre, ikke theoretiske Betragtninger fra min Side, men netop praktiske Hensyn, som ere gjorte gjældende af Mænd, om hvem jeg tillader mig at sige det ærede Medlem, at jeg anser dem for at være fuldkommen saa praktiske i dette Forhold, som han. Den anden Bemærkning, jeg vil gjøre, er den, at det her aldeles ikke er nødvendigt at udvikle, saaledes som det ærede Medlem gjorde, hvor hensigtsmæssigt og heldigt det vil være at ordne Forholdet paa en saadan Maade, at man virkelig interesserer de paagjældende Folk, der give sig af med at opfiste Ankere, for at gjøre det, thi det er Noget, hvori jeg fra først af har erklæret mig enig med ham. Alle de Bemærkninger jeg har gjort, gaa aldeles ikke ud paa at røre ved denne Side af Sagen, og det er altsaa overflødig at fremstille Forholdet saaledes, som om der var en Kamp imellem Ankeropfisternes Interesser paa den ene Side og Andres Interesser paa den anden. Jeg tror, at vi alle ere enige om, at det gjælder om at ordne Forholdet paa en saadan Maade, at man uden i Virkeligheden at betage Ankeropfisterne noget af den Interesse, de have i at opfiste Ankere, dog paa den anden Side ikke derved gaa den anden Parts, Ciernes, Ret for nær. — Særligt kan jeg væsentlig holde mig til den høitærede Justitsministers Foredrag; thi det indeholdt, saavidt jeg formaar at se, alt, hvad der ogsaa blev omtalt af den ærede Taler, som sidst havde Ordet. Det er ganske rigtigt, som den ærede Justitsminister begyndte med at sige, at Forskjellen mellem blinde Ankere og Ankere forsynede med Bøie ikke fandtes i det oprindelige Lovforslag, og det er en noget eendommelig Stilling, jeg derved er kommen til at indtage, idet det synes, at jeg staar i Strid med

den ærede Minister, naar jeg stiller mig paa det Grundlag, hvorpaa han som Minister fra først af har taget Sagen. Det er altsaa den høitærede Minister, som nu har forladt sit Lovforslag, men hvis jeg forstod ham rigtig, havde han væsentlig gjort det, ikke fordi han var kommen til den Erkjendelse, at hans Lovforslag forsaavidt hvilede paa et urigtigt Grundlag, men af rent praktiske Hensyn, fordi han af de ved Sagens første Behandling faldne Udtalelser havde saaet det Indtryk, at det ikke vilde være gjørligt at sætte Sagen igjennem, saaledes som han først havde forelagt den. Hvorvidt denne Opfattelse af den ærede Minister maatte være rigtig, kan jeg naturligvis ikke bedømme; men det forekommer mig, at der dog er nogen Rimelighed i at afvente at se, hvorledes Afstemningen falder, for derefter at bedømme, hvad der overhovedet kan gjenneføres eller ikke. I Modsetning til den meget ærede Minister vil jeg i den Omstændighed, at jeg ikke fra hans Side, saalidt som fra nogen anden Side, har hørt nogen afgjørende Grund hentet fra Sagen selv imod de Betragtninger, jeg har tilladt mig at gjøre gjældende, finde en Opfordring til — hvis jeg forøvrigt kan samle det fornødne Antal Stemmer — til 3die Behandling at forelægge Sagen til det ærede Things Afgjørelse gennem bestemte formulerede Vndringsforslag; det vil da vise sig, hvad der kan gjenneføres, og hvad ikke. Det er ganske sandt, at den bestaaende Lovgivning har en Adskillelse mellem blinde Ankere og Ankere med Bøier, og det har ikke kunnet falde mig ind at negte, at der har kunnet være Grund til at gjøre en saadan Adskillelse. Selvfølgelig er, for at jeg skal gjentage det, Opfistningen af blinde Ankere forbunden med større Besvær og Møie end Opfistningen af Ankere med Bøie, men Folgen deraf er, saavidt jeg formaar at se, væsentlig kun den, at der maa gives Opfisterne af blinde Ankere en større Børgeløn, en større Fordel, end der gives dem, der have opfistet Ankere med Bøier. Et andet Spørgsmaal er det derimod, om der er Grund til at stille Sagen anderledes med Hensyn til Ciernes Afgang til at komme i Besiddelse af de af dem tabte Ankere. Som Grund for at gjøre en saadan Forskel synes det mig, at man kun vil kunne paaberaabe sig den større Fare for Skibsfarten, der er forbunden med blinde Ankere i Sammenligning med den, der er forbunden med Ankere med Bøier, men jeg maa tillade mig at bemærke, at jeg ikke kan være enig i, at blinde Ankere skulle medføre større Fare for Skibsfarten end Ankere, der ere forsynede med Bøier. Det er ganske vist, at en Bøie nogenlunde antyder det Sted, hvor der ligger et Anker, men det er da ogsaa kun nogenlunde, og for at man skal kunne se denne Bøie, maa det i al Fald være lyst. Som bejænt, seiles der imidlertid meget, naar det er mørkt, og jeg veed ikke, at man